

ชุมนุมทรัพย์ เปิดประตูสู่ที่สุดแห่งธรรม

วันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : งานบุญวันมาฆบูชา ที่ลานธรรม

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

นั่งหลับตาทำสมาธิกัน เอาใจหยุดไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ กันให้ดีทุกรูปนะ ให้ใจหยุดนิ่ง หยุดลงไปตามตรงกลางของกลางกายของเราให้ติดเป็นนิสัยไปเลย

เราเป็นนักบวชเป็นพระเป็นเณร เป้าหมายคือการทำพระนิพพานให้แจ้ง ลูกพระลูกเณรทุกรูปก็ได้ศึกษากันมาอย่างดีแล้วว่า การจะทำพระนิพพานให้แจ้งนั้นต้องเดินตามเส้นทางสายกลาง เริ่มต้นตั้งแต่วิธีการปฏิบัติที่เป็นกลาง ๆ กับการเข้าถึงเส้นทางสายกลางที่แท้จริง

วิธีปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป

ในระดับต้น หมายถึง ไม่ทรมานตน และไม่เพลิดเพลินในกามสุข

ในระดับกลาง หมายถึง การวางใจไม่ให้ตึงเกินไป ไม่ให้หย่อนเกินไป

ในระดับละเอียด หมายถึง ใจที่หยุดนิ่งสนิทอยู่ภายในกลางกายของเราอย่างแท้จริง

เมื่อใจหยุดในระดับละเอียดแล้ว นั้นแหละจึงจะเห็นหนทางสายกลางที่จะไปสู่อายตณนิพพานอยู่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ตั้งแต่เห็นดวงธรรมเบื้องต้น เป็นดวงใสบริสุทธิ์เรื่อยไปตามลำดับ ถึงภายในกายและถึงพระธรรมภายในที่สุด นี่คือหน้าที่ของนักบวชที่บวชมาแล้วมีความตั้งใจที่จะแสวงหาหนทางไปสู่อายตณนิพพาน จะต้องทำอย่างนี้ให้เป็นนิสัย เป็นชีวิตจิตวิญญานของเรา

เพราะฉะนั้น เมื่อจะรับฟังธรรมก็ดี โอวาทก็ดี หรือจะปฏิบัติภารกิจอันใดก็ดี ใจจะต้องจรดหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา จึงจะเป็นนักบวชที่สมบูรณ์

ในวาระนี้ เราจะได้มาระลึกนึกถึงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อม ๆ กัน ก็จะต้องเอาใจของเราหยุดไปตรงกลางกาย ฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นทางที่เราจะเข้าถึงพระพุทธรูปในตัวของเรา คือ พระธรรมกาย จนกระทั่งเข้าไปถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านดับขันธปรินิพพานมาแล้ว มีพระธรรมกายปรากฏอยู่ในอายตณนิพพานนัยบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ดังนั้นให้ทำใจให้หยุดในหยุด หยุดหนึ่ง ๆ ให้ใจใสใจสบาย ให้ใจปราศจากอุปกิเลสทั้งมวล

เดินตามรอยเท้าพ่อ

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา คือ วันที่เราทั้งหลายได้มาประชุมพร้อมกันเพื่อที่จะช่วยประคับประคองซึ่งกันและกันให้ไปสู่จุดหมายปลายทางของชีวิตคืออายตณนิพพาน การปวารณากันในวันนี้ก็คือการเป็นกัลยาณมิตรให้แก่กันนั่นเอง

ลูกทุกรูปที่เข้ามาบวช ไม่ว่าจะบวชในระยะสั้น บวชไปเรื่อย ๆ หรือปฎิญาณตนบวชตลอดชีวิตก็ตาม เราต่างทราบกันดีอยู่แล้วว่าวัตถุประสงค์ของการบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นจะบวชระยะสั้นหรือบวชระยะยาวไม่สำคัญ สำคัญว่าต้องมีความเข้าใจอย่างนี้

ดังนั้น เมื่อเรามีความตั้งใจอย่างนี้ก็ให้ทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจของเราตามพระธรรมวินัยให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทำตามแบบแผนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงปฏิบัติ พระองค์ทรงปฏิบัติอย่างไร เราปฏิบัติอย่างนั้น ซึ่งมีผลทำให้พระองค์เป็นอย่างไร เราก็จะเป็นอย่างนั้น พระองค์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ เราก็จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ข้อวัตรปฏิบัติอะไรต่าง ๆ ที่มีในพระธรรมวินัยนั้นล้วนเป็นไปเพื่อไปสู่อายตนิพพานทั้งสิ้น

ตักเตือนกันไม่ใช่ของง่าย

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็เหลือเพียงพระธรรมคำสอนเป็นสิ่งแทนพระองค์ อันเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่จะนำเราไปสู่อายตนิพพาน เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาศึกษาภาวนากันเอาไว้ โดยมีหลักว่า หากได้ยิน ได้เห็น หรือสงสัยว่า เพื่อนสหายธรรมิกท่านใดประพฤติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ให้อาคัพยจิตที่ประกอบด้วยความปรารถนาดีซึ่ขุมทรัพย์ให้ซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะได้รู้ตัว แล้วกลับเนื้อกลับตัวตั้งหลักชีวิตเสียใหม่ ตั้งใจใหม่ ที่จะทำสิ่งที่พลาดพลั้งกันไป ที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางนอกพระธรรมวินัย จะพลัดจากหนทางที่จะไปสู่เป้าหมาย ให้กลับเข้าสู่ร่องรอยของอายตนิพพาน

การจะตักเตือนกันนั้นไม่ใช่ของง่าย เพราะปกติของปุณฺณชนที่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ แม้จะเป็นนักรบซึกตาม ย่อมมีความขัดเคืองขุ่นเคืองในใจ เพราะไม่ยอมให้ใครเตือน ยังทำใจยอมรับไม่ค่อยได้ ความขุ่นมัวความโกรธนี้เองจะทำให้จิตฟุ้งซ่าน และอาจจะกลายเป็นการผูกเวรผูกพยาบาทกันต่อไปในอนาคตได้

เพราะฉะนั้น การเตือนกันไม่ใช่ของง่าย แม้จะรักและปรารถนาดี ต่อเพื่อนสหายธรรมมิกมากเพียงใดก็ตาม พระพุทธองค์จึงให้มีการ ปวารณาซึ่งกันและกัน โดยไม่นำเอาอาวุโสกันมาเป็นอุปสรรคในการเป็นกัลยาณมิตร

ดังนั้น จึงได้มีการปวารณากันระหว่างผู้ใหญ่ต่อผู้น้อย และระหว่างผู้น้อยต่อผู้ใหญ่ว่า ถ้าหากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าประพฤติ ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ขอให้อาศัยจิตที่ประกอบไปด้วยความปรารถนาดีแนะนำตักเตือนข้าพเจ้า เมื่อทราบแล้วก็จะได้พิจารณาดูว่า สิ่งที่เคยมานั้นเป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าไม่เป็นจริงอย่างนั้นก็ให้อภัย เพราะผู้ที่ไปบอก ไปแนะนำ หรือผู้ที่เห็นก็ดี สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เป็นจริงอาจไม่ตรงกัน เมื่อไม่ตรงกันก็อาจจะเกิดการเข้าใจผิดก็ให้อภัยกัน แต่ถ้าหากว่าถูกต้อง ก็จะไม่ขุนมัว ไม่โกรธ และจะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ตั้งใจเป็นนักบวชที่ดี เพื่อจะไปสู่จุดหมายปลายทางเดียวกัน คือ อยาตนิพพาน อันเป็นวัตถุประสงค์ของการทำมหาปวารณา

สมัยพุทธกาลท่านปฏิบัติกันมาอย่างนี้ จึงส่งผลให้มีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมากมาย เพราะท่านนอกจากตัวเราคอยอบรมตนเองแล้วยังมีหมู่เพื่อนสหายธรรมมิกคอยเป็นเงาตามตัวดูแลเราด้วย เพราะฉะนั้นกิเลสจึงไม่ได้ช่องที่จะแทรกแซงมาตามอายตนะ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อไม่มีโอกาสได้ช่องเข้ามา ใจก็หยุดนิ่งอยู่ภายใน เมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ภายในได้ก็บรรลุมรรคผลนิพพานได้ สมความปรารถนาที่ตั้งใจมาเป็นนักบวช

ปลีกวิเวก

ในสมัยพุทธกาลนั้นเมื่อต่างปวารณากันแล้ว ก็จะแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก ที่รื่นรมย์ เหมาะสมในการบำเพ็ญสมณธรรม ไปตามป่าเขา ตามห้วยหนองคลองบึง ตามถ้ำ เรือนว่าง โคนไม้ที่แจ้ง ลอมฟาง สถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อปลีกตัวไปแสวงหาที่วิเวก มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีปัจจัยตามมีตามได้ คือ ให้มีภาระน้อยที่สุด ภาระมีเพียงบริขารกับขันธ ๕ เท่านั้นที่จะต้องคอยดูแล เอาไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์ในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน เพราะฉะนั้นในสมัยนั้นจึงมีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมากมาย

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสืบทอดมาถึงพวกเรา ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อพวกเราอยู่ ไม่จำกัดกาลสมัย ตราบใดที่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีอยู่ในโลกก็อาจเรียกได้ว่า ยังเป็นสมัยพุทธกาล เพราะคำสอนเป็นตัวแทนของพระองค์ นั่นก็หมายถึงว่า ถ้าเราปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ถูกต้องตามพระธรรมวินัยในสมัยนี้ เราก็มีโอกาสได้บรรลุมรรคผลนิพพานเช่นเดียวกับในสมัยที่พระพุทธองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ เพราะฉะนั้นจึงไม่ล้าสมัย

เมื่อเราได้มาปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว หลวงพ่อไม่อยากให้เป็นเพียงธรรมเนียมปฏิบัติที่รักษาสืบทอดกันมา แต่อยากให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการบวชของเรา เมื่อต่างปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว จงทำสิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์ และทำสิ่งนี้ให้จริงจังขึ้นมา

นับจากวันนี้เป็นต้นไป ภายหลังจากที่เราพิจารณากันแล้ว ถ้าหากใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เราประพฤตินิไม่ถูกต้อง หรือถูกต้องตามพระธรรมวินัยแต่ชาวโลกเขาติเตียนเป็นโลกวิเศษะ เราก็จะอาศัยความปรารถนาดีแนะนำตักเตือนซึ่งกันและกัน

ดูจังหวะ เวลา และอารมณ์

มีข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะแนะนำตักเตือนว่า ขอให้ข้อมูลข้อเท็จจริง และมีใจที่ปรารถนาดีจริง ๆ เวลาจะตักเตือนกันก็ขอให้ดูเวลาและอารมณ์ เวลาเขาวางใจใหม่ อารมณ์เขาพร้อมใหม่ ถ้าเวลาและอารมณ์เขาพร้อมก็ตักเตือนได้เลย

คำตักเตือนก็มีวิธีการอยู่ เตือนด้วยเหตุ ด้วยผล ด้วยความจริง เป็นถ้อยคำที่ไพเราะ รับฟังง่ายเหมือนเอาสำลีที่ประชีร้อยครั้งแล้วมาอ่อนหุอย่างนั้น เป็นถ้อยคำเหมือนเพชรพลอยที่พริ้งพรูผ่านแก้วหูเข้าไปสู่ดวงใจของผู้ฟังได้ ให้กลั่นกรองถ้อยคำ เรียบเรียงถ้อยคำที่จะไปแนะนำตักเตือนกันด้วยความปรารถนาดี ดูจังหวะเวลาและอารมณ์ให้ดี ให้พร้อม

ยกเว้นว่า เป็นเรื่องร้ายแรง ถ้าปล่อยไว้แล้วจะเสียหายอย่างมากมาต่อส่วนรวมหรือส่วนตัวก็ดี นี่ถือเป็นกรณียกเว้น ไม่ต้องดูเวลาและอารมณ์ สามารถเตือนกันตอนนั้นได้เลย แต่อย่างไรก็ตามให้เราปรับปรุงถ้อยคำให้ดี ให้เป็นถ้อยคำที่ใคร ๆ ก็พร้อมที่จะรับฟังได้ เหมือนน้ำตาลที่เคลือบเม็ดยาอย่างนั้น แต่ในประเด็นนี้มักจะมีเป็นส่วนน้อย เพราะว่าพวกเราทุกคนต่างเฝ้าดีกันอยู่แล้ว สิ่งที่จะนำมาซึ่งความเสียหายโดยเจตนาไม่มี ส่วนใหญ่มักจะโดยไม่เจตนา

เมื่อได้รับการชี้ชมทรัพย์

ส่วนผู้ที่ได้รับคำตักเตือนก็ต้องตั้งสติให้ดี เอาใจตั้งอยู่ตรงกลาง รับฟังด้วยใจที่เป็นปกติ อย่าให้ขุ่นมัว เพราะผู้ที่ตักเตือนนั้น ถ้าให้เขาเลือกกระหว่างอยู่เฉย ๆ กับมาเตือนเรา เขายากอยู่เฉย ๆ มากกว่า จะได้ไม่มีใครโกรธ ผูกพยาบาท จ้องแค้น เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจหัวใจเขาด้วย เราจะต้องตั้งสติรับฟังด้วยใจที่เป็นปกติ ไม่ขุ่นมัว ให้เขาพูดแนะนำ ตักเตือนให้ครบถ้วนบริบูรณ์เสียก่อน ถ้าหากว่าสิ่งที่เขาได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยนั้นมันผิดพลาดคลาดเคลื่อนไป ถ้าหากสามารถคุยกันได้ เราจะชี้แจงก็ชี้แจงด้วยใจที่เป็นปกติ ด้วยถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน

แต่ถ้าหากว่าไม่อาจจะห้ามความขุ่นมัวได้ เพราะเรายังเป็นปุถุชนอยู่ บางครั้งทำงานมาเหนื่อย ๆ พักผ่อนก็น้อย สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แลมหิวกระหาย หรือมีอาการคันค้ำจี้จากสิ่งแฉะลื้อม จากคนสัตว์ สิ่งของ เวลาที่มารับฟังคำแนะนำตักเตือน แม้จะเป็นความปรารถนาดีก็ตาม มันอดขุ่นมัวไม่ได้ ถ้าห้ามตรงนี้ไม่ได้ก็ให้หนึ่ง ๆ ห้ามปากเอาไว้ อย่าให้มันล้นออกมา ถ้าห้ามดวงตาที่แข็งกระด้างจะจ้องหน้ากันไม่ได้ ก็ให้หลับตานิ่ง ๆ เฉย ๆ เสีย ลักพักหนึ่งอารมณ์นั้นก็จะผ่านไป เดี๋ยวใจเราก็เป็นปกติ ถ้าเป็นจริงก็แก้ตัวเสียใหม่ แก้ไขตัวเราให้ดีขึ้น ถ้าไม่จริง ก็ดูจังหวะที่จะชี้แจงด้วยใจที่เป็นปกติ ด้วยความรักความปรารถนาดี ถ้าทำกันได้อย่างนี้ มหาปวารณาในวันนี้บรรลุวัตถุประสงค์ คือ สร้างความรักความสามัคคีให้เกิดขึ้นในวัดของเรา กับเพื่อนสหายธรรมิก

มหาปวารณามีความจำเป็นและสำคัญยิ่ง

งานสร้างบารมีของเรานั้นเป็นงานใหญ่ จะทำไปตามลำพังไม่ได้ ต้องช่วยกันทำไปเป็นทีม แต่ละคนมีความรู้ความสามารถอย่างไร ก็นำมาทุ่มเทชีวิตจิตใจมาช่วยกัน โดยยึดหลักว่า ดูภารกิจที่ตัวได้รับ มอบหมายและภาพรวมที่จะกระทบถึง ให้มองทั้งสองสิ่ง เมื่องานใหญ่ ต้องทำไปเป็นทีม และทุกคนจะต้องช่วยกันทำ การปวารณาจึงมีความ จำเป็นและสำคัญอย่างมากทีเดียว และเพราะสำคัญมากนี้เอง จึงไม่ เรียกปวารณาธรรมดา แต่เรียกว่า **“มหาปวารณา”** มีความหมายว่า การปวารณาที่ยิ่งใหญ่ เพื่องานสร้างบารมีไปสู่อายตณนิพพานและ ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

ดังนั้น เมื่อปวารณากันแล้ว ก็ขออย่าให้ผิดเป้าหมายของการ ปวารณา ต้องทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ถ้าเป็นไปได้อย่างนี้ หลวงพ่อว่า เราจะมีความสุขในชีวิตของนักบวช เราจะไม่เร่าร้อนแบบชาวโลกทั้ง หลาย เมื่อตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส กายกระทบการสัมผัส ใจกระทบธรรมารมณ์ ก็จะทำให้เราไม่เร่าร้อน กระสับกระส่าย ทุณทฺรยจนกระทั่งอยู่ในเพศของนักบวชไม่ได้ มหา ปวารณาจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง

พรรษาที่ผ่านไปพร้อมกับคุณธรรมที่เพิ่มขึ้น

มหาปวารณาครั้งนี้ พรรษาของเราก็เพิ่มขึ้นมาอีก ๑ พรรษา ให้หมั่นพิจารณาสำรวจตัวของเราเองว่า พรรษาที่เพิ่มขึ้นนั้นคุณธรรม ได้เพิ่มพูนตามจำนวนพรรษาหรือไม่ ส่วนบุญบารมีนั้นเพิ่มอยู่แล้ว เพราะเราทำความดีกันสม่ำเสมอ แต่ภูมิธรรมในตัวของเราโดยเฉพาะ

การเข้าถึงธรรมกาย ที่จะทำให้เราเป็นพระทั้งภายในและภายนอกสมบุรณ์
มากน้อยเพียงไร หรือเป้าหมายของเราที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เราได้
บรรลุวัตถุประสงค์แล้วหรือยัง ตัวเราเองจะทราบดีว่าคุณธรรมของเรา
ไปถึงตรงไหนแล้ว

๑ พรรษาที่ผ่านมา นั้น เราได้มีความตั้งใจกันตั้งแต่วันแรกที่
เข้าพรรษาว่า เราจะอาศัยพรรษานี้ซึ่งเป็นฤดูกาลที่เหมาะสม ไม่ร้อน
ไม่หนาว ไม่อบอ้าวเกินไป ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ เพื่อให้เข้า
ถึงพระธรรมกายในตัว ถึงสภาวะภายใน และเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย
เราได้ไปถึง ณ จุดตรงนั้นแล้วหรือยัง ทำจริงจังอย่างที่ได้ตั้งใจไว้ตั้งแต่
ต้นพรรษาหรือเปล่า วันนี้เรารู้ตัวของเราเพราะผลที่ปรากฏออกมาเป็น
เครื่องยืนยันว่า เราประกอบเหตุได้ดีมากน้อยเพียงใด หลวงพ่อไม่จำเป็น
ที่จะต้องถามเรียงตัวบุคคล ของท่านใดท่านนั้นรู้ตัวของท่านเอง

ตั้งหลักใหม่ วันนี้ยังไม่สาย

ถ้าสมมติว่า เราตั้งใจจริงตั้งแต่วันแรกที่เข้าพรรษา แต่ท่ามกลาง
พรรษานั้นมีการิจามากมาย ซึ่งเป็นเหตุให้เราปล่อยปละละเลยพลาด
พลั้งเผลอเรอ ปฏิบัติธรรมได้ไม่เต็มที่อย่างที่เรที่ตั้งใจ เพราะผลมันปรากฏ
ออกมาว่า เรายังไม่ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของความตั้งใจนั้น ถ้าเป็น
อย่างนี้ก็ให้ตั้งหลักเสียใหม่

วันนี้วันมหาปวารณาขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ยังจำพรรษาอยู่อีก
๑ วัน ออกพรรษาคือวันพรุ่งนี้ คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ก็ให้ตั้งใจ
ประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ออกพรรษามีเวลายาวนานมากกว่า
เข้าพรรษา ก็ตั้งหลักใจเสียใหม่ว่า ภายในพรรษานั้นเรายังทำไม่จริงจัง

ออกพรรษานี้ ตั้งแต่วันนี้ เราจะตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงฝั่งของพระธรรมกายให้ได้ เข้าถึงฝั่งของวิชชาธรรมกายให้ได้ ตั้งใจเสียใหม่ ออกพรรษาแล้วเราก็ตั่งใจทำธรรมะไปพร้อมกันกับการกิจที่ได้รับมอบหมาย

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายได้ใช้วันเวลาแห่งชีวิตให้เป็นประโยชน์ วันนี้เป็นวันของเรา แต่วันพรุ่งนี้ยังไม่แน่ เพราะฉะนั้นทำสิ่งที่ดีที่สุด ให้เป็นพระเณรที่สมบูรณ์ โดยคิดว่า ถ้าหากวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต เราจะเตรียมตัวเตรียมใจที่จะไปสู่ปรโลก คิดอย่างนี้จะทำให้เราไม่ประมาท และมีกำลังใจในการสร้างความคิด

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออาราธนาบุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์อำนาจสิทธิเดชของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายุตณินิพพานนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตเจ้าทั้งปวง บารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบารมีธรรมคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จงมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่มีความบริสุทธิ์สว่างโพล่งยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอนุภาพกลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของเรา ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ผ่องใส ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย ให้มีดวงตาเห็นธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย ให้มีบุญพิเศษที่จะเป็นยอดกัลยาณมิตรแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกทั้งหลายให้เข้าถึงธรรมอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย จงทุกประการเทอญ ๐